

7. Egyház a megdicsőülésben

a) Az Egyház Ura szenvedéseiben, de *dicsőségében* is részesíti a gyülekezetet. Oly módon, mint akinek a dicsősége nem lesz ezáltal kisebb, és a reánk vetülő dicsőségtől mi sem leszünk nagyobbak. Pál apostol szerint a fedetlen orcával való szemlélésben mi magunk elváltozunk, a Szentlélek által: „Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől.” (2Kor 3,18)

Ahogy a hit, a szenvedés, a szolgálat, az ítélet, az uralkodás nem belőlünk fakad, és nem is a miénk, úgy a dicsőség sem. Visszfény rajtunk az Ő fénye. Ott, az Ő színe előtt már semmit sem tulajdoníthatunk magunknak. Krisztus népe így dicsőül meg: egészen az övének tudjuk azt, ami a tükör-tengeren visszaverődik. Babilon ezzel szemben önmagát dicsőíti. (18,7) A visszfény nem saját, s ha a forrás elfordul a tükörtől, vagy a tükör a forrástól, a visszfény azonnal megszűnik. A visszfény sohasem szemlélheti magát mint önmaga forrása. Mihelyt ezt tenné, már elszakadt a forrástól. Az Egyház dicsősége az Egyház számára nem tudatos dicsőség: fénylik orcája, de erről nincs tudomása. Mások látják ezt a fényt — ő soha. Krisztus egyháza a hódolatban és az imádatban él, következőképpen őszinte csodálat lesz úrrá rajta, amikor Jézus az ő népének a jótéteményeiről beszél: „Akkor felelnek majd néki az igazak, mondván: Uram, mikor láttuk, hogy éhezted és tápláltunk volna? Vagy szomjúhoztál, és innod adtunk volna? Es mikor láttuk, hogy jövevény voltál, és befogadtunk volna? Vagy mezitelen voltál, és felruháztunk volna? Mikor láttuk, hogy beteg vagy

fogoly voltál, és hozzád mentünk volna?” (Mt 25,37–39)

b) Isten népe a dicsőségben mint a Völegény *menyasszonya* van jelen: „Jer, megmutatom neked a menyasszonyt, a Bárány feleségét.” (21,9) Az *unio mystica cum Christo* értelmezésének gazdag története során szinte megfeszítettett az emberi képek, hasonlatok keresztjén. Az *unioban* nincs érzéki misztika. Amit váltig hangsúlyoznunk kell, az a szentség: Krisztus Egyháza menyasszony és feleség egyszerre. A szentségi határ a Krisztushoz fűződő kapcsolatunkban mindvégig megmarad. Nincs helye a szentségtelen, hódolattól megfosztott, bizalmaskodó fraternizációnak.

c) „Ímé az Isten sátora az emberekkel van, és velők lakozik az ő Istenük.” (21,3) A megdicsőült Egyházat a nép és az Isten közbevetések nélküli egységében írja le János. *Maga Isten* lakozik együtt az 0 népével. Ezt a viszonyt az Atya és Fiú kapcsolatával szemlélteti az Írás: „annak Istene leszek, és az fiam lesz nékem.” (21,7)

A mennyei Jeruzsálemben már nincs templom, nincs nap, nincs hold — „És templomot nem láttam abban: mert az Úr, a mindenható Isten annak temploma, és a Bárány. És a városnak nincs szüksége a napra, sem a holdra... mert Isten dicsősége megvilágosította azt, és annak szövétneke a Bárány.” (21,22.23) –, noha mérhető aranyvesszővel. Széle-hossza egy, mert mélysége és magassága, szélessége és hosszúsága a kegyelem, a szentség: a város a mennyei koordináták révén „mérhető” csupán, a méret ugyanis szellemi dimenziókat jelöl, végső arányosságban és egységben. A város megvilágítása arra való utalás, hogy

az Istennel való együttlében helyreáll a bűn nélküli teremtési rend, és az Isten *dicsősége*, az első napon kiáradt teremtetlen fény lesz immár az egyetlen fényforrás. A nem anyagi természetű, a nem teremtetten fény Krisztus: „Én vagyok a világ világossága.” (Jn 8,12) Az ismeret ezen a ponton átmeleg a látásba, a színről színre való szemlélődés szeretetében: ez az, ami megmarad. A szent harmóniában a kegyelem együtt van jelen az igazsággal, a törvény az evangéliummal. A *jelképek* világa megszűnik. A félreérthető jelképek világából, amelyek annyiféle értelmezésre adtak okot, kilép az Egyház a valóságba, az egyetlen realitásba.

d) A mennyei Jeruzsálemben „benne van Isten dicsősége”. (21,11) Benne van, mert van hely a számára. Ezt a dicsőséget a különböző drágakövek hasonlatával szemlélteti János (jáspis, zafír, kalcedon, smaragd, szárdonix, karneol, krizolit, berill, topáz, krizopráz, jácint, ametiszt): a város köfalának az alapjai ezek, miközben a köfal maga tiszta arany. Formára, színre mindenik kő különbözik ugyan egymástól, de ugyanannak a dicsőségnek a fényét veri vissza. Isten világa sokrétű, gazdag, mindenből csak egy van benne, mert minden csak önmagával azonos. *Si duo sunt idem, non sunt idem*, mondták a régiek. Jól megférnek egymás mellett, mert nem kizárják egymást, hanem kiegészítik egymást, azon természeti alap-törvény mintájára, amelyet a komplementaritás elvében juttatott kifejezésre a tudomány.

Isten népe viszonyulási rendben él, s ebben mindenkinek helyettesíthetetlen feladata van, ez pedig Isten dicsőségének hamisítatlan visszatükröződése benne. „A kegyelmi ajándékokban pedig különbség van, de ugyanaz a Lélek.” (1Kor

12,4) Nemcsak a földön, a mennyben is ilyen értelmű a hierarchikus rend.

A mennyei városban sehol sem találkozunk szürke egyformasággal, önmagát ismétlő uniformitással.

Segítsük egymást annak lenni, akinek Isten gondolt el.

e) *Kőfala és tizenkét kapuja* is van a városnak, a mennyei polisznak. Sőt a kapukon tizenkét angyal és a tizenkét törzs neve áll.

Ugyan mire valók ezek?

Ahol lét van, ott a létnek *őrizői* is vannak. Krisztus menyasszonya, Isten népe mennyei palotában lakik, a palota magától értetődő tartozéka az őrség. Még a megdicsőülésben is szükségünk van őrségre. Isten a Seregek Uraként van jelen. Nem parttalan, falak, kerítések nélküli Nirvána a mennyei lét, nem a nagy Nihil, a Semmi. A városban benne van Isten dicsősége, de a város dicsősége mégsem azonos magával Istennel. Az Isten sátora az emberekkel van, de a sátor nem azonos mégsem vele. Velük lakozik, mondja János. A mindenható Isten, a Kúriosz, a Pantokrátor és a Bárány egy népével, feleségével, ámde a „feleség” mégis menyasszony. A teremtő és teremtmény között a különbség felszámolhatatlan. A menyasszony-feleség kicsisége tudatában a mennyei poliszban is alázatban marad: „Ím az egek és az egeknek egei téged be nem fogadhatnak...” (2Krón 6,18)

A kőfal jelentése mindazonáltal kettős. Egyrészt a megdicsőült gyülekezet *korlátaira* utal, másrészt arra, hogy *őrizetre* van szüksége. Soha nem mentesülhetünk attól, hogy — Péter szavával — Isten hatalma őrizzen minket az üdvösségre, amely

készen van. Az Úr nekünk a mennyben is őriző pásztorunk. A mennyei létben sem alszik, nem szunnyad Izrael őrizője.

Itt nyerünk világosságot arra a két hamis értelmezésre, amely mindig kísértette Isten gyülekezetét: az egyik az, hogy Isten úgy állít helyre mindent, hogy végül maga a Sátán is üdvösségre jut. Ha így volna, mi szükség lenne falakra, őrizetre, kapukra? A másik tanítás szerint: Isten az Ő ellenségeit, a Sátánt megsemmisíti. Ez esetben meg éppen nincs szükség őrizetre.

A Szentírás nem beszél megsemmisítésről a szónak anihilációs értelmében. A Zsidókhöz írt levél híres passzusában — „ő hasonlatosképpen részese lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt...” (Zsid 2,14) — a καταργεω (katargeó) ige szerepel, ami azt jelenti, hogy valaminek a működését beszüntetni, valaminek a hatásköréből kiszabadulni, valamint működésképtelenné tenni.

A Sátánt megrontja az Úr a ti lábaitok alatt hamar, visszhangzik az ígéret, a tűznek tavában (20,15) vannak együtt a pokol, a halál, az ördög, a fenevad, a hamis próféta (20,10), Góg, Magóg hada, majd a gyávák stb., mindazok tehát, akik nincsenek beírva az élet könyvébe (20,15).

Az Éden kertjét kerubok őrzik. Angyalok állnak őrt a kapukban. A kapuk nincsenek bezárva.

Azt kell értenünk ezen, hogy fennáll egy újabb bűneset lehetősége, amiképpen az angyalok számára a mennyben, az idők kezdetén?

Tudásunk behatárolt. Tudni, kérdezni csak addig szabad, amíg az még nem sátáni vakmerőség, amíg az nem bűn. Vannak dolgok, amelyeknek nem tudottaknak kell maradniuk. Véték nélkül

tudhatjuk azonban, hogy a mi Pásztorunk ott is pásztor és őriz minket.

f) A kapukon nevek vannak, tizenkét név, ám ezek nem Izrael tizenkét törzsének nevei. A két szövetség egy szövetség ismét, az első szövetség a mennyei Jeruzsálemben beteljesedetten van jelen. Mennyi vita származott már ebből Mariontól a Német Nemzeti Szocialista Egyházig! A vita az Írás szerint dőlhet csak el: „Azért immár nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek, kik felépíttettek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus...” (Ef 2,19.20), aki a zsidóságból származott test szerint.

De itt a nevek már szellemi (pneumatikus) jelentéssel bírnak. Ami árnyék volt rajtuk, az már örökre érvényét veszítette.

A polisz nem zsidó város, nem a régi Jeruzsálem, amely megöli a prófétákat, hanem: „Lásd Sion, ünnepeinknek városát, szemeid nézzék Jeruzsálemet, mint nyugalom hajlékát, mint sáttort, mely nem vándorol, melynek szegei soha ki nem húzatnak...” (Ézs 33,20)

Nincs itt már sem zsidó, sem görög, mindnyájan egyek a Jézus Krisztusban.

Ma sincs más kapu. Bemenni a városba csak ezeken, Isten teljes kijelentésének a kapuin keresztül lehet: „boldogok..., akik bemehetnek a kapukon a városba.” (22,14) A mai modern és posztmodern teológiák szinkretista kapui nem a Bárány menyegzőjébe vezetnek.

g) Az aranyutcás, gyöngykapus város — a halál, az elvettetés városa is lehetne. De nem az.

A 21,24 és 22,1.2-ben szó van a pogányokról és a föld királyairól is: „És a pogányok, akik megtartatnak, annak világosságában járnak; és a föld királyai az ő dicsőségeket abba viszik.”

A népeket beborító fátyol eltűnik, és beteljesedik Ezsaiás próféciaja: „Akkor meglátod és ragyogsz az örömtől, és remeg és kiterjed szíved, mivel hozzád fordul a tenger kincsözöne, hozzád jő a népeknek gazdagsága. A tevék sokasága elborít, Midján és Éfa tevecsikói, mind Sebából jönnek, aranyat és tömjént hoznak, és az Úr dicséreteit hirdetik. Kédár minden juhait hozzád gyűlnek, Nebajóth kosai néked szolgálnak, felmennek kedvem szerint oltáromra, és dicsőségem házáat megdicsőítem.” (Ézs 60,5–7) A 60. rész egészét kitevő prófécia után a következő fejezet így indul: „Az Úr Isten lelke van énrajtam azért, mert felkent engem...” (61,1) János látomásai az ézsaiási prófécia szerves folytatásaként és beteljesítéseként olvasható (megjegyzendő itt, hogy János körülbelül ezerhét-százszor hivatkozik az Ószövetségre!), a várost majdhogynem ugyanúgy látják mindketten. Egyik ékes példája ennek Ézsaiás teremtetlen fényt felidéző próféciaja: „Nem a nap lesz néked többé nappali világosságod és fényességül nem a hold világol néked, hanem az Úr lesz néked örök világosságod, és Istened lesz ékeséged.” (Ézs 60,19)

Vajon ez a mérhetetlen gazdagságú áramlás megszűnik-e valamikor?

Úgy tűnik: nem.

Megmutattatik Jánosnak az élet folyója is, rajta innen és túl életnek fája. (22,1.2) Innen és túl, egyetlen fa mégis. Túl is tud lenni, amikor innen van, és innen is tud lenni, amikor túl van. A középben van, az édeni viszonyokat idézve, tizenkét

gyümölcsöt terem, levelei pedig a „pogányok gyógyítására valók.” A beteg népek egészségesekké lesznek. Mi volt a betegségük? A tudás bálványa. A népek immár a tudás fája helyett az élet fáját választják.

Meddig tart? Balga kérdés. Amíg a királyi szék-ből jön ki az élet vizének folyója. „Csak” addig!

h) Az Egyház dicsősége mégsem ebben a látomásban érkezik a zenitre. Dicsőséges az érette való küzdés, a szenvedés, a várás, a szolgálat, a vele uralkodás és országlás. Tündökletes az aranyutcás város, a drágakövek csillogása, a gyöngykapuk, az örökdő kerubok. Ám a csúcspont mégis az, hogy: „és látják az Ő orcáját; és az Ő neve homlokukon lesz.” (22,4) „Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk...” (2Kor 3,18)

Meglátjuk Őt, amint van. János test szerint is látta az Urat, mi nem.

Látni Őt, a benne bízók, hozzá hűségesek jutalma. Ez a látás az Egyház dicsősége. Jézus Krisztus az Egyház dicsősége.

A Jelenések könyve a várással, a reménység sóvárgásával végződik.

A Lélek és a menyasszony *együtt* éneklük a Vőlegény utáni sóvárgás szerelmi énekét. Legyen ez a mi énekünk is.

Jöjj, hadd lássalak!